

Proloog

1 mei 1815

Beaworthy, Devonshire, Engeland

We vierden de Meidag zoals we altijd deden. We trokken donkere kleding aan en reden in de zwarte barouchet van Buckleigh Manor het dorp Beaworthy in. Het was traditie, zei mijn moeder.

Maar ik wist dat ze een andere reden had om op die speciale dag het dorp te bezoeken. Lady Amelia Midwinter wilde haar aanwezigheid bekendmaken en zorgen dat niemand het waagde het te vergeten.

Eerst reden we naar de bloemenwinkel en kochten twee boeketten – lelietjes-van-dalen en vergeet-mij-nietjes.

Daarvandaan hield onze koetsier Isaacs zonder dat het hem gezegd hoefde te worden stil op de hoek van High Street en Green.

De jonge palfrenier hielp mijn moeder uitstijgen. Ze draaide zich om en keek me aan, maar ik sloeg geen acht op haar en bleef nukkig in het rijtuig zitten. Dit was haar traditie, niet de mijne.

Ze stak de straat over en legde één boeket voor de markthal – dat handelscentrum op een eiland van groen midden in de met keitjes geplaveide High Street. De plaats waar hij stierf.

Vergeet-mij-nietjes. *Nooit vergeten.*

Ze keerde terug naar het rijtuig, maar we vertrokken niet met-
een. We zaten een paar minuten zwijgend bij elkaar te wachten tot de kerkklokken het middaguur luidden.

Bam, bam, bam...

Terwijl de laatste galm wegstierf, schoof ze met één bevallige vinger het fluwelen gordijn opzij om de straat te overzien. Een ogenblik bleef haar gezicht onbewogen, maar toen viel haar

mond verbaasd een eindje open voordat ze hem dichtklemde tot een grimmige streep.

‘Wat is er?’ vroeg ik, en in mijn weerspannige hart rees opstandige hoop op. Ik schoof naar haar kant van het rijtuig en keek uit het raam.

Daar, voor het dorpsplein, stond een broodmagere bejaarde vrouw. Met één hand hield ze haar rok omhoog en de andere hief ze hoog in de lucht. Ze keek alle kanten op alsof ze op iemand stond te wachten, en even was ik bang dat ze daar alleen midden op straat moest blijven staan.

Toen kwam er van achter de markthal een oude man aan hobbelen. Hij gooide zijn schort af en maakte een buiging voor de vrouw. En zij op haar beurt maakte een kniebuiginkje. Ze lachte hem meisjesachtig toe en tientallen jaren vielen van haar af.

Hij bood haar zijn hand en ze legde de hare erin. Samen, naast elkaar, liepen ze langzaam over de High Street in een merkwaardig ritme – stap, sleepstap. Stap, sleepstap. Toen keerden ze hun gezichten naar elkaar, paktten elkaars beide handen en draaiden in een cirkel.

‘Wat zijn ze aan het doen?’ fluisterde ik verwonderd.

Mijn moeder snauwde: ‘Wat denk je zelf?’

‘Wie zijn dat? Weet u het?’

Ze gaf geen antwoord.

Ik keek haar aan en zag een scala van emoties over haar gezicht glijden. Irritatie. Pijn. Verlangen.

‘Wie zijn dat?’ Ik fluisterde weer.

Haar blik bleef uit het raam gericht. Op de terugtrekkende gestalten van het paar, dat zich met hun merkwaardige slepende passen voortbewoog over straat.

Mijn moeder ademde diep in en klemde een ijzeren vuist om haar emoties, wat die ook mochten zijn. ‘Ene meneer en mevrouw Desmond, geloof ik.’

‘Ik geloof niet dat ik ze ken.’

‘Nee, Julia. Dat kan ook niet. Ze... wonen buiten de stad.’

Ik trok rimpels in mijn voorhoofd. ‘Dus ze weten niet van... de regel?’

‘Jawel.’

Ik keek naar haar, maar ze ontweek mijn ogen en tikte met de wandelstok van haar vader tegen het dak.

Op het bekende signaal zette de koetsier de paarden in beweging.

We keerden terug naar Buckleigh en stopten op het kerkhof van het landgoed. Mijn moeder steeg het eerst uit en wuifde de toegeschoten palfrenier met zijn paraplu weg. Ik stapte na haar uit en toen de jonge palfrenier me zijn hand bood om me te helpen, lachte ik flirterig en zag tot mijn plezier dat hij rood werd.

Het was een loodgrijze dag geworden. Een koud motregentje drong door mijn dunne cape heen en een rilling kroop omhoog in mijn nek.

Ik liep achter mijn moeder aan langs met korstmos begroeide graven en grafstenen. We stonden stil voor het familiegraf, afgebakend met steen en ingezet met indrukwekkende grafstenen als doffe juwelen in een macabere armband. Daar las ik het graf-schrift van haar broer.

Graham Buckleigh, Lord Upcott

Geboren 4 januari 1776

Gestorven 1 mei 1797

Geliefde zoon en broer

‘Eenentwintig jaar oud,’ mompelde ik. ‘Zo jong.’

‘Ja,’ fluisterde ze.

‘Hoe is hij gestorven?’ vroeg ik zoals ieder jaar, in de hoop dat ze me op een dag het hele verhaal zou vertellen.

‘Hij is gedood in een duel.’

‘Wie heeft hem gedood?’

‘Ik geef er de voorkeur aan zijn naam niet uit te spreken.’

Mijn blik dwaalde weg van de grafsteen van de oom die ik nooit had ontmoet, om te blijven rusten op die van de tante die ik ook nooit had leren kennen. Ze stierf in het kraambed voordat ik geboren was.

Lady Anne Tremelling
Geboren 5 december 1777
Gestorven 9 december 1797
Geliefde dochter en zuster

Ik knikte naar de steen van haar zus. ‘Ze stierf nog geen jaar later.’

‘Ja.’

Mijn moeder bukte en legde het boeket lelietjes-van-dalen op het graf van haar broer.

Lelietje-van-dalen. *Tranen en nederigheid.*

Ze richtte zich op. ‘We moeten niet treuzelen, Julia. Je vader is helemaal niet goed.’

‘Ja, het verbaast me dat u vandaag wilde gaan.’

‘Het is traditie.’

Ik wierp haar een zijdelingse blik toe. ‘Aha, u gelooft in het voortzetten van slechts uw eigen persoonlijke tradities.’

Ik zinspeelde natuurlijk op de Meidag, die in Beaworthy al twintig jaar niet was gevierd. Maar ik had geruchten gehoord over de oude traditie en het ter ziele gaan daarvan.

Moeder draaide zich zonder antwoord om naar het rijtuig en ik deed mijn best om de pijn van de afwijzing net zo makkelijk te negeren als zij mijn scherpe tong.

‘Waar ging dat duel over?’ vroeg ik, terwijl ik achter haar aanliep.

Ze antwoordde niet. Verderop opende de wachtende palfrenier de deur van het rijtuig.

‘Waarom legt u geen bloemen op het graf van uw zus?’ vroeg ik. ‘Waarom alleen op het graf van uw broer?’

Met een blik op de palfrenier zei mijn moeder slechts: ‘Dat onderwerp zullen we een andere keer bespreken. Niet nu. We hebben je vader toch al te lang alleen gelaten.’

Ik betwijfelde of hij bezwaar zou hebben tegen mijn afwezigheid. Maar ja, ik betwijfelde hoe dan ook of hij wel iets om me gaf.

De volgende dag liet mijn vader *ons* alleen. En in de nasleep van de dood, van rouwklagers en bombazijn, van begrafenis-

plechtigheden en de keuze van grafstenen, begroeven we mijn vragen samen met mijn vader, in de wetenschap dat ze op een dag zouden herrijzen.

1

Mevrouw de barones was uit rijden geweest en was gekleed in een lang amazonemantelpak... Zij danste statig en maakte op een uitermate speelse manier gebruik van haar rijzweep.

A New Most Excellent Dancing Master: het dagboek van Joseph Lowe.

5 november, 1816

Beaworthy, Devonshire, Engeland

Julia Midwinter voegde zich bij de inwoners van Beaworthy die zich verzameld hadden tussen de dorpskerk en de herberg. Hoewel Julia's moeder, Lady Amelia, jaren geleden een einde had gemaakt aan de viering van de Meidag, hield het dorp één lang bewaarde traditie vol. Haar moeder was er zelden bij aanwezig, maar ze stond Julia toe met hun burens mee te gaan, de familie Allen. Elk jaar op de vijfde november schaarden ze zich om een reusachtige steen van zo'n twee bij anderhalve meter die meer dan een ton woog. Die schatting was van een zogenaamd beroemde wetenschapper van wie niemand ooit had gehoord tot hij jaren geleden Beaworthy bezocht.

In dat jaar, lang geleden, stond Julia aan de rand van de menigte te kijken hoe de wetenschapsman de steen met grote belangstelling bestudeerde. Hij tuurde ernaar door een vergrootglas en verklaarde dat er in het hele zuidwesten van Engeland, nee in heel Engeland, niet zo'n steen te vinden was. Hij krabde aan zijn kin en bepeinsde hardop hoe de steen daar was gekomen.

Julia had het hem kunnen vertellen. Alle dorpingen hadden het hem kunnen vertellen. Maar ze genoten van zijn verwarring; dat zij iets wisten wat die geleerde man niet wist. Ieder kind in

Beaworthy had het verhaal op zijn grootvaders knie te horen gekregen: de steen was uit de zak van de duivel gevallen toen hij uit de hemel naar de hel viel. En dat was de reden dat de kerkklokkenluiders ieder jaar op de vijfde van november de enorme steen omdraaiden: om de duivel weg te houden.

Maar dit jaar was anders. De klokkenluiders konden de steen niet omdraaien, al hun inspanningen ten spijt. Julia stond naast Sir Herbert Allen en zijn zoons en vroeg zich af of de klokkenluiders te oud en te zwak waren geworden.

Mannen uit de menigte bemoeiden zich ermee, ze zetten stevige palen in als hefboom, en de kracht die ze opgebouwd hadden met werken in de klei, de smidse of op het land. Er werden meer flinke palen gehaald en meer mannen – onder wie Sir Herbert en zijn zoons. Maar de steen wilde nog steeds niet wijken.

Sir Herbert opperde dat de grond vroeg bevroren was. Anderen schudden hun hoofd en kraakten die aardse verklaring af. Nee, het kon maar één ding betekenen.

De terugkeer van de duivel.

De meest bijgelovigen onder hen noemden het een voorteken van ophanden zijnde afgrijselijke gebeurtenissen. Maar bijna iedereen was het over één ding eens – er was verandering op komst.

Julia Midwinter hoopte dat ze gelijk hadden.

Alles was welkom om opschudding te brengen in de zich voortspellende dagen, de eindeloze kerkdiensten en de maaltijden die in somber zwijgen werden verorberd. Dagen die doorgebracht werden met handwerken voor liefdadigheid, en avonden met het lezen van Fordyce' *Predikingen tot jonge vrouwen, de spiegel van het fatsoen*, en de paar saaie romans die haar moeder gepast achtte voor jonge dames. Haar enige afleiding was te ontsnappen in het gezelschap van haar hartsvriendin Patience Allen. Of haar paard Liberty.

Maar november, december en januari gingen voorbij zonder de gehoopte verandering en de negentienjarige Julia werd almaar rustelozener. De rouwperiode voor haar vader was ook voorbij, al bleef de treurnis hangen. Nu hoefde ze tenminste niet meer haar best te doen om zijn goedkeuring te krijgen.

Op een grijze dag in februari reden Julia en Patience samen over het uitgestrekte terrein van Buckleigh Manor. Ze volgden een pad door een bos dat net begon te ontwaken na de winter. Klimop en mos begonnen groen te kleuren, maar de knoestige boomtakken boven hun hoofd waren nog kaal. Een paar dappere vogels zongen schorre melodieën, misschien hoopten ze net als Julia dat de lente vroeg zou komen.

Verderop kwam het bos uit op een weiland en daarachter doemde de heg aan de westkant op. Een ondeugend verrukkelijke sensatie kroop omhoog langs Julia's ruggengraat en haar mondhoeking omhoog in een grijns. Ze boog zich diep over Liberty's hals en met houding en stem zette ze de merrie aan tot een galop. De rijzweep in haar hand was puur voor de show, als de wandelstok van een man. Ze zou haar paard nooit slaan.

Vaag hoorde ze Patience schreeuwen dat de heg te hoog was. Maar omdat Julia's paard sneller was dan het hare, en Julia twee keer zo goed kon rijden, waren de woorden van haar vriendin slechts een flauw gezoem in haar oren. Ze reed zelfverzekerd, net zo makkelijk in haar dameszadel als een man die schrijlings rijdt. Gestimuleerd door de wind, de snelheid, het gevoel van vrijheid, gaf ze Liberty de vrije teugel. Het mooie paard galoppeerde uit alle macht recht op de heg af die het landgoed van haar moeder begrenste – Julia's opsluiting. Daarachter lag heel Devonshire, en Engeland, en de wereld.

Nog één keer schreeuwde Patience: 'Hij is te hoog!'

In een flits van een seconde betreurde Julia het dat ze de benen en het leven van haar geliefde Liberty op het spel had gezet, maar het was te laat.

Liberty sprong en één verrukkelijk ogenblik voelde Julia het gewicht van de wereld wegvallen. Ze vloog. Ze ontsnapte.

Met een bons landde het paard in de sponzige plaggen aan de andere kant en Julia zette zich schrap en bleef met moeite in het zadel. Het paard verstpapte zich even en Julia hoopte dat Liberty na de schok niet iets in haar hoef had gekregen.

Ze hield haar paard in tot stap en liet haar met lichte druk van haar knie omdraaien. Een paar meter verder stond een opstap –

daar neergezet zodat voetgangers wel, maar de koeien niet over de heg konden. Die zou ze gebruiken om af te stijgen en Liberty's hoeven te controleren, al zou ze zonder hulp niet weer op kunnen stijgen. Maar dat gaf niet. Ze kon terug lopen met haar paard aan de hand.

Ze maakte haar knie los uit de zadelboog van het dameszadel, stak haar hand uit om de bovenkant van de opstap vast te pakken en liet zich op de bovenste tree glijden. Ze stopte de rijzweep onder haar arm en pakte voorzichtig een voorbeen op en toen het andere om de hoeven te inspecteren.

Een paar minuten later kwam Patience haar kant op rijden. Ze had een paar honderd meter verderop het hek aan de westkant uit moeten rijden om bij haar te komen.

Bezorgd keek ze naar Liberty. 'Is alles goed met haar?'

'Ik geloof van wel.'

'En met jou?'

Julia grinnikte. 'Beter dan ooit.'

Patience lachte niet terug, maar ze ging tenminste niet tekeer – zoals Julia's moeder stellig zou doen als ze hoorde van de sprong.

Julia liet Liberty's been los, maakte de teugels los en begon met haar paard naar huis te lopen. Patience reed langzaam naast haar mee.

In de buurt van het hek werd haar aandacht getrokken door stemmen en Julia stond stil om te luisteren.

Patience hield haar paard in. 'Wat-?'

Julia stak een hand op om haar tot zwijgen te brengen. De stemmen kwamen van de andere kant van het oude, sinds lang verlaten poorthuis. De stemmen klonken niet bekend. Ook niet aangenaam.

Julia haakte Liberty's teugel om de tak van een boom en fluisterde tegen haar vriendin: 'Wacht hier.'

'Niet doen, Julia,' siste Patience. 'Het kan gevaarlijk zijn.'

Zonder acht te slaan op de waarschuwing liep Julia op haar tenen over de vochtige grond, met haar rijzweep voor zich uit als een wapen. Ze sloop langs de muur van het stenen gebouw en gluurde om de hoek.

Haar ogen hadden even tijd nodig om het tafereel dat ze zag te verwerken. Een gespierde kerel hield een magere jonge man tegen, die werkmanskleren droeg en een platte pet op had. Intussen was een andere man, pezig met slap blond haar, bezig een jonge vrouw lastig te vallen. Hij had haar bij de hand en draaide haar in het rond.

‘Kom op, schatje,’ drong hij aan met oliegladde stem. ‘Laten es kijken hoe je hopsen kan. Dansen in de geest, zo noemen jullie dat toch?’

Haar verontwaardiging sloeg snel om in boosheid toen Julia twee van de betrokken partijen herkende. De verschrikkelijke gebroeders Wilcox.

Ze marcheerde eropaf, met haar rijzweep in de aanslag. ‘Laat haar los, meneer Wilcox.’

Felton Wilcox draaide zich om en kneep zijn groene kraallogjes tot spleetjes. ‘Zo, zo. Als we daar de hooghartige juffer niet hebben, die haar neus steekt in zaken waar ze niets mee te maken heeft.’

‘Ik zei, laat haar los.’

‘Ach, kom, juffrouw,’ zei Joe, de jongste Wilcox, dringend. ‘Het zijn maar twee van die schreeuwers. We willen haar alleen maar horen zingen en zien huppelen, zoals ze altijd doen.’

‘Laat haar met rust!’ schreeuwde de gevangen jongeman, worstelend in Joes greep.

Joe Wilcox gaf hem een knietje in zijn rug.

‘Benjamin!’ gilde de jonge vrouw.

Felton Wilcox snoerde haar de mond met een hand als een bankschroef om haar wangen. Hij kneep zo hard dat de lippen van de jonge vrouw tuitten als een gapende vis.

‘En nou maar schreeuwen, knap kettertje van me. Kom op.’

‘Ik zing om God te loven,’ bracht ze uit. ‘Niet om dwepers te plezieren.’

‘Wat jij...’ Felton fronste dreigend en haalde uit met zijn hand alsof hij haar wilde slaan.

Julia ramde haar rijzweep over zijn pols.

Felton schoot achteruit, verbluft door de zweeps slag en haar brutaliteit.

Hij draaide zich naar haar om, haalde weer uit met zijn hand, maar aarzelde.

Julia stond haar mannetje, onverschrokken keek ze hem dreigend en provocerend aan. 'Je denkt misschien dat de veldwachter zich niet druk zal maken als hij hoort dat je deze mensen hebt lastiggevallen. Maar ik beloof je, voordat je het weet hang je te bungelen aan je hek als je het waagt om een hand naar mij uit te steken.'

Hij schudde het vlassige haar uit zijn ogen en snauwde: 'Heks!'

In een flits van boosheid hief Julia opnieuw de rijzweep en liet hem door de lucht knallen. Maar Felton griste hem uit haar hand.

Zijn slangachtige ogen glinsterden en dreigend hief hij de zweep. 'Wie zegt dat ik een *hand* naar je uit zou steken...'

In de verte klonk het geluid van galopperende paardenhoeven. Julia hield haar ogen strak op Felton Wilcox gericht, maar hij keek naar het hek en fronste. Hij gooide de zweep neer en wendde zich tot zijn broer. 'Kom mee. Dit was bedoeld als een privé-feestje, maar onze ongenode gasten hebben het bedorven.'

Met een gemene zet duwde Joe de jongeman tegen de grond en met een verrassende snelheid voor zo'n dikzak rende hij achter zijn broer aan het bos in.

De magere jongeman krabbelde overeind en maakte aanstalten om hen achterna te gaan, maar het meisje pakte hem bij de arm. 'Benjamin, niet doen. Laat ze maar gaan. Met mij is alles in orde.'

Hij maakte zijn blik los van de wegrennende gestalten om het meisje onderzoekend aan te kijken. 'Weet je het zeker?'

'Ja. Helemaal.' Ze wendde zich tot Julia. 'Ik weet dat u het goed bedoelde, juffrouw. Maar u had hem niet moeten slaan. We moeten de andere wang toekeren.'

Julia's wenkbrouwen gingen omhoog. 'Je kunt de andere wang toekeren zo veel als je wilt. De volgende keer zal Felton Wilcox alleen maar harder toeslaan.'

Het meisje keek haar scherp aan. 'Net zo hard als u?'

Julia kon haar oren niet geloven. 'Ik probeerde je te helpen.'

De jongeman legde een hand op de arm van het meisje en

keek Julia aan. ‘Ik ben dankbaar, juffrouw. Echt waar. Alleen beschaamd dat ik Tess niet zelf kon helpen.’

‘Voel je niet schuldig,’ troostte Julia. ‘De Wilcoxen zijn plaatselijke worstelkampioenen. Je bent niet de eerste man die door hen is neergeslagen, en je zult ook de laatste niet zijn.’

Hij pakte zijn gevallen hoed op en boog. ‘Ik ben Ben Thorne en dit is mijn zus Tess. Nogmaals hartelijk bedankt, juffrouw Midwinter.’

Ze wisten haar naam, merkte Julia op, al had ze die van hen niet geweten. Ze had die twee weleens in het voorbijgaan gezien, meende ze, maar ze had nooit kennis met hen gemaakt.

Eindelijk waren de ruiters bij hen en ze hielden stil met een storm van denderende hoeven en rondvliegend zand.

‘Is alles in orde?’ vroeg James Allen, terwijl hij elegant afsteeg. Zijn knappe gezicht stond gespannen.

‘Ja. Best.’

Naast hem zwaaide zijn broer Walter zijn been over het zadel om af te stijgen. Hij bleef met zijn laars vastzitten in de stijgbeugel, hopte om zijn evenwicht te bewaren en bevrijdde zijn voet eindelijk met een wanhopige ruk, waarbij zijn hoed op de grond vloog.

Juffrouw Thorne stapte naar voren, bukte om hem op te rapen en stak hem de hoed toe. ‘Gaat het?’ vroeg ze vriendelijk.

Walter werd rood. ‘Ja, juffrouw. Dank u, juffrouw.’

James’ blik bleef op Julia rusten. ‘Patience heeft ons gevonden toen we aan het rijden waren en vertelde ons dat je in moeilijkheden zat.’

Julia had haar niet eens weg horen rijden. ‘De gebroeders Wilcox,’ verklaarde ze. ‘Ze vielen deze twee lastig. Maar nu zijn ze weg.’

Ben Thorne knikte. ‘Gelukkig heeft juffrouw Midwinter hen met haar rijzweep overtuigd om te vertrekken.’

James Allens blonde wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Rijzweep? Julia, dat was niet verstandig. Wie weet tot wat voor wraak ze hun toevlucht nemen.’

‘Nou, gelukkig kwam jij net aanrijden.’

Walter, merkte ze op, stond nog steeds naar de jonge vrouw die Tess heette te kijken. Het was een mooi meisje, met een wild uiterlijk als een bosfee. Ze had lang roodbruin haar dat om haar schouders tuimelde en grote bruine ogen.

Arme Walter. De lange jongeman was altijd verlegen bij vrouwen in de buurt. Maar een *mooie* vrouw van zijn leeftijd? Veel sterkte, Walter. Met zijn onopvallende lichtbruine haar, droevige ogen en ongelukkige oren bezat Walter een lief gezicht, maar geen vrouw zou hem knap vinden.

Voordat Julia hen aan elkaar kon voorstellen, kwam Patience aan galopperen. Haar haar, nog blonder dan James' goudblonde lokken, danste om haar rode wangen. Arme Patience. De keurige jongedame was gewoonlijk zo bedaard. Julia had haar nog nooit zo hard zien rijden. Toch had ze haar broers kennelijk niet bij kunnen houden.

Opgewonden riep ze: 'Is alles in orde?'

'Ja, lieverd,' zei Julia. 'Dank zij jou. Dank je wel voor het roepen van de cavalerie.'

Op zondag zat Julia Midwinter in haar gewone bank in de St. Michaels kerk, met haar moeder aan de ene kant naast haar en haar vriendin Patience aan de andere kant. De predikant, de heer Bullmore, stond boven hen op de verhoogde preekstoel en zeurde maar door over het een of ander. Julia luisterde niet echt. De predikant gebruikte zulke verheven woorden, en zo veel, kennelijk gecharmeerd van het geluid van zijn eigen stem. En wat nog erger was, de man deed Julia aan haar vader denken. Telkens als hij naar haar keek, waren zijn ogen koud en afkeurend. Net zoals de ogen van haar vader altijd waren geweest.

Julia zag dat de zoon van de predikant weer op bezoek was uit Oxford. Cedric Bullmore was van plan zijn vader op te volgen in de kerk. Ze vroeg zich af waar hij een predikantsplaats zou kunnen bemachtigen – op een interessante plek, ergens ver weg? Ze besloot dat ze zich eens wat meer moest inspannen om met

de jongeman te flirten. Ze zou diezelfde middag nog beginnen.

Begerenswaardige zoon of niet, Julia gaf er de voorkeur aan als de heer Bullmore het maken van de preek overliet aan de lieve oude dominee Evans. Op speciale feestdagen ging dominee Evans nog steeds voor in een dienst in de kerk op het landgoed Buckleigh voor iedereen die aanwezig wilde zijn – meestal alleen zij, Lady Amelia, de Allens en een klein groepje bedienden en pachters. Verder gaf iedereen kennelijk de voorkeur aan de nieuwere dorpskerk.

Julia's aandacht dwaalde af en ze keek over haar schouder naar de overkant van het gangpad. Daar zag ze een man zitten die ze nog nooit had gezien, in de bank van meneer Ramsay een paar rijen achter haar. De jongeman had donker haar en een knap profiel, een mooie neus, ferme kin en sterke jukbeenderen. Maar zijn opvallendste kenmerk was zijn onbekendheid – hij kwam *niet* uit Beaworthy.

Ze boog zich dichterbij Patience toe en fluisterde: 'Wie is dat?'

Patience, die eigenlijk naar de preek zat te luisteren, wakte zichzelf lang genoeg uit haar concentratie om Julia's blik te volgen. 'Ik weet het niet,' fluisterde ze terug.

Zonder haar plichtmatige blik van dominee Bullmore af te houden, legde Lady Amelia haar gehandschoende hand zachtjes op Julia's knie om haar een teken te geven dat ze stil moest zijn.

Een paar minuten later, toen de gemeente opstond om een lied te zingen, merkte Julia op dat er naast de onbekende man een vrouw stond van een jaar of vijfenveertig, in somber zwart gekleed. Zijn moeder, nam Julia aan. En aan de andere kant van de vrouw zat een slank meisje van een jaar of zeventien. Zijn zusje, raadde ze.

Hoopte ze.

Toen de dienst eindelijk afgelopen was, liep Julia achter haar moeder aan door het gangpad om de predikant te bedanken. Meneer Bullmores koude ogen gleden langs Julia heen om te blijven rusten op Lady Amelia.

Glimlachend zei hij tegen haar: 'Mevrouw, mag ik enkele

nieuwkomers in de gemeente aan u voorstellen?’ Hij gebaarde naar het drietal dat in de buurt stond.

Haar moeder neeg beleefd haar hoofd en wendde zich tot de vrouw in het zwart.

‘Lady Amelia Midwinter, mag ik u voorstellen, mevrouw Valcourt, de zuster van meneer Ramsay.’

De vrouw glimlachte vermoeid en boog kort haar hoofd. Julia zag geen gelijkenis met meneer Ramsay, de keurige, dikke jurist die een eindje verder stond.

‘Hoe maakt u het,’ zei Lady Amelia op een toon die niet uitnodigde om antwoord te geven.

De predikant vervolgde: ‘En dit is haar dochter, juffrouw Aurora Valcourt.’ Het knappe meisje maakte een sierlijke kniebuiging. ‘En haar zoon, meneer Alec Valcourt.’

De goed geklede man maakte een indrukwekkende buiging. ‘Een genoegen om kennis met u te maken, mevrouw.’

Julia flapte eruit: ‘Bent u op bezoek bij meneer Ramsay, of blijft u?’

Haar moeder verstijfde bij die vrijpostige vraag, maar ze draaide zich naar haar om. ‘En dit is mijn dochter, juffrouw Midwinter.’

Julia glimlachte naar de familie Valcourt. ‘Prettig u allen te ontmoeten. Welkom.’

De moeder van meneer Valcourt was knap, stelde Julia vast. Maar doordat haar wangen en zelfs haar neus droevig naar beneden wezen, kwam haar schoonheid niet tot zijn recht. En zwart was niet flatterend voor haar teint. Zijn zus echter was mooi, met bruin haar en helderblauwe ogen in een lief, blank gezicht. Meneer Valcourt was waarschijnlijk meer dan één meter tachtig en atletisch gebouwd – brede schouders en een smal middel. Zijn donkere haar golfde, dat van zijn zus was steil. Van voren was zijn gezicht nog aantrekkelijker dan van opzij. Volle lippen, een welgevormde, forse neus en blauwgrijze ogen. Bij nadere inspectie was hij niet alleen knapper, maar ook ouder. Misschien wel een jaar of vijfentwintig.

Julia schonk hem haar meest doeltreffende glimlach.

Maar in plaats van terug te lachen, of te blozen, of een van de

andere reacties te geven die ze gewend was, knipperde hij alleen maar met zijn ogen en wendde zijn blik af.

‘Eh... en wat uw vraag betreft,’ antwoordde mevrouw Valcourt, met een snelle blik naar haar broer. ‘Meneer Ramsay is zo vriendelijk geweest ons uit te nodigen zo lang te blijven als we willen. Hoelang precies, dat moeten we nog beslissen.’

‘Aha, ik begrijp het.’ Julia knikte, maar ze begreep het helemaal niet. Niet echt. Het was per slot van rekening een vaag antwoord, maar ze was wel zo verstandig niet door te vragen. Ze vermoedde dat haar toch al een preek te wachten stond over haar nieuwsgierigheid, zodra zij en haar moeder buiten gehoorafstand waren.

Mevrouw Valcourt bedankte meneer Bullmore voor de preek en zijn hartelijke welkomstwoord.

Terwijl de vrouw tegen de predikant sprak, stapte Julia dichterbij haar moeder toe en zei zacht: ‘Patience heeft me gevraagd vanmiddag mee te gaan rijden en dan misschien wat handwerk te doen voor de hulpvereniging van dames. Dat vindt u toch wel goed?’

‘Op zondag?’

‘Ja, ze was erg vasthoudend.’ Julia wendde zich tot Patience, die vlakbij met een klein meisje met rood haar stond te praten. ‘Hè, Patience?’

Patience keek om en knipperde met haar lichtblauwe ogen. ‘Pardon?’

‘Ik vertel mama net dat je me hebt uitgenodigd voor vanmiddag. Je wilt echt graag dat ik kom, toch?’

De mond van haar vriendin ging een stukje open. ‘Ik... ja, zeker,’ bracht ze haperend uit en met meer overtuiging voegde ze eraan toe: ‘Niets zou me groter genoegen doen.’

‘Ziet u nou?’ Julia keek haar moeder stralend aan. ‘Meisjes van onze leeftijd vinden het heerlijk om te praten en geheimen uit te wisselen. Deed u dat niet toen u een meisje was?’ Het was iets wat Julia zich niet kon voorstellen van de vrouw van drieënveertig jaar, maar ze was vastbesloten om haar zin te krijgen.

Haar moeders gezicht betrok. ‘Ik heb weinig vriendschappen van zo’n intieme aard gekend.’

‘Maar ja, u had een zus, en Patience en ik niet.’

‘Ja, dat is zo,’ zei Lady Amelia, met vreemd afgeknepen stem. ‘Goed, je mag gaan. Maar laat je begeleiden door de stalknecht.’

‘Mama, dat hoeft echt niet. Het is nog geen kilometer van onze stallen naar Medlands. Tommy doet er nog langer over om zijn paard te zadelen dan heen en terug daarheen te rijden.’

‘Ik sta erop.’

‘O, goed dan. Maar laat hem niet op me wachten. Een van de Allens kan me naar huis brengen.’

‘Goed.’

Een triomfantelijk gevoel golfde in haar borst. Toen ze zich afwendde, stond Julia zichzelf een heimelijke lachje van voldoening toe – tot ze ontdekte dat meneer Valcourt naar haar stond te kijken.

Ze stond even stil en een ogenblik ontmoetten hun blikken elkaar. Hij keek haar strak aan met een veelzeggende blik die haar vertelde dat hij hun gesprek had gehoord en dat hij zich niet voor de gek liet houden. Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar hij wendde zich zonder een woord af en begeleidde zijn moeder en zusje naar buiten.